

Czesław Jaworski

Trzy wydarzenia

Palestra 36/11-12(419-420), 5-12

1992

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Trzy wydarzenia

Trzy wydarzenia zdominowały życie naszej korporacji w ostatnich dwóch miesiącach kończącego się roku.

Hasłowo można je ująć tak:

WIZYTY. ZJAZD. NOWELIZACJA.

Chronologia nie jest przypadkowa. Dwa pierwsze - niezwykle doniosłe dla środowiska adwokackiego. Trzecie - o istotnych, dalekosiężnych skutkach społecznych.

W takiej kolejności postaram się skrótowo je omówić.

Wizyty

Po raz pierwszy w okresie powojennym członkowie adwokackiego, naczelnego organu samorządowego złożyli oficjalną wizytę w Belwederze. Pan Prezydent Lech Wałęsa, w dniu 19 listopada 1992 r. w asyście ministrów, panów Mieczysława Wachowskiego, Andrzeja Drzycimskiego, prof. Lecha Falandysza, przyjął przedstawicieli Naczelnnej Rady Adwokackiej, którą reprezentowali: prezes Naczelnnej Rady Adwokackiej - pan Maciej Bednarkiewicz, członkowie Prezydium Naczelnnej Rady Adwokackiej - panowie Maciej Dubois, Andrzej Bąkowski, Andrzej Wojciech Konopka, Andrzej Trypens, Piotr Borowski, Jacek Taylor.

Pan Prezydent, nawiązując do swoich bezpośrednich i licznych kontaktów z wymiarem sprawiedliwości w latach siedemdziesiątych i osiemdziesiątych (Jego obrońcą był wówczas obecny na spotkaniu adw. Jacek Taylor), wypowiedział wiele trafnych uwag na temat

kształtu i funkcjonowania prawa: Prawo ma zapewnić spokój i bezpieczeństwo obywateli. Sprawne działania organów państwa. Prawo musi być sprawiedliwe, ale i skuteczne. Skierowany do Sejmu projekt Karty Praw i Wolności, określając prawa i wolności obywatelskie, prawa polityczne oraz minimum praw socjalnych, gwarantuje równocześnie sposób ich dochodzenia w postępowaniu sądowym lub przed Trybunałem Konstytucyjnym.

W czasie swobodnej rozmowy z Głową Państwa (która przeciągnęła się ponad ustalony limit czasu), dotyczącej najważniejszych spraw Polski i Polaków, prezes Naczelnnej Rady Adwokackiej, pan Maciej Bednarkiewicz, wysunął pomysł powołania przy Prezydencie RF Rady Prawniczej. Rada ta, składająca się przede wszystkim z prawników-praktyków, wolna od uwarunkowań politycznych, mogłaby wskazywać na potrzebę uchwalenia lub zmiany najważniejszych aktów normatywnych oraz na niedostatki w funkcjonowaniu prawa.

Przedstawiciele adwokatury polskiej przekazali Panu Prezydentowi sprawozdanie kadencyjne Naczelnnej Rady Adwokackiej za lata 1989-1992, przygotowane na IV Krajowy Zjazd Adwokatury.

Tego samego dnia członkowie Naczelnnej Rady Adwokackiej zostali przyjęci przez Prezesa Rady Ministrów RP dr Hannę Suchocką. Pani Premier zapoznała gości z sytuacją w kraju oraz wyraziła przekonanie, że adwokaci polscy

powinni brać aktywny udział we wszystkich przemianach zachodzących w Polsce. Wzrastająca rola praw i wolności obywatelskich, zagrożenia dla tych praw i wolności wywoływane różnorodnymi przyczynami, rozwijające się bujnie życie gospodarcze, zachodzące szybko przemiany społeczne i polityczne - wymagają rzetelnej, stojącej na wysokim poziomie zawodowym i etycznym pomocy prawnej. Przedstawiciele Naczelnej Rady Adwokackiej zapewnili Panią Premier, że adwokaci polscy są przygotowani do świadczenia takiej pomocy, do solidnej pracy dla Polski.

Również Pani Premier zostało przedstawione kadencyjne sprawozdanie Naczelnej Rady Adwokackiej.

Naczelna Rada Adwokacka, informując listownie Pana Prezydenta i Panią Premier o przebiegu IV Krajowego Zjazdu Adwokatury oraz dziękując za przyjęcie jej przedstawicieli, podkreśliła, że adwokatura polska, ściśle związana z losem narodu polskiego, jest żywotnie zainteresowana w budowie silnego, demokratycznego i sprawnego w działaniu Państwa Polskiego.

Zjazd

IV Krajowy Zjazd Adwokatury powoli przechodzi do historii. Obradował w Krakowie w dniach 21-22 listopada 1992 r. pod sprawnym przewodnictwem adw. Andrzeja Kubasa z Krakowa. A oto krótki zapis jego najważniejszych części.

Przed otwarciem Zjazdu odprawiona została w Katedrze Wawelskiej msza święta, koncelebrowana przez biskupów: ks. biskupa Tadeusza Pieronka, zastępcę sekretarza Episkopatu Polskiego, Ogólnopolskiego Duszpasterza Prawników

Polskich oraz ks. biskupa Kazimierza Nycza, biskupa pomocniczego Krakowa, w intencji Polski i adwokatury polskiej.

Honorowymi Gośćmi Zjazdu byli: I prezes Sądu Najwyższego prof. Adam Strzemborz, minister sprawiedliwości Zbigniew Dyka, wiceminister sprawiedliwości Andrzej Marcinkowski, prezes KRRP Jacek Żuławski, gospodarze województwa i miasta Krakowa - Wojewoda Tadeusz Piekarz, Prezydent miasta - Józef Lassota, adw. Tadeusz Barczyk - przewodniczący Rady Miasta Krakowa, Przewodniczący Komisji Konstytucyjnej senator Walerian Piotrowski, senatorowie, koledzy adwokaci Piotr Andrzejewski, Anna Skowrońska, Edward Wende, Przewodniczący Komisji Zagranicznej Senatu, Leszek Piotrowski, Krzysztof Piesiewicz oraz pełniący obowiązki Prezydenta Międzynarodowej Helsińskiej Federacji Praw Człowieka z siedzibą w Wiedniu adw. Marek Antoni Nowicki.

Piękną nową odznakę adwokacką prezes NRA wręczył następującym Kolegom:

adw. Zbigniewowi Dyce z Izby Adwokackiej w Krakowie

adw. Andrzejowi Marcinkowskiemu z Izby Adwokackiej w Poznaniu,

adw. Zbigniewowi Horbaczewskiemu z Izby Adwokackiej w Białymstoku,

adw. Janowi Piątkowskiemu z Izby Adwokackiej w Opolu,

adw. Andrzejowi Trypensowi z Izby Adwokackiej w Warszawie,

adw. Jackowi Taylorowi z Izby Adwokackiej w Poznaniu,

adw. Edwardowi Wende z Izby Adwokackiej w Warszawie,

adw. Krzysztofowi Piesiewiczowi z Izby Adwokackiej w Warszawie.

W imieniu ustępującej Naczelnej Rady Adwokackiej sprawozdanie przedstawił prezes NRA adw. Maciej Bednarkiewicz. W dyskusji głos zabralo kilkudziesięciu mówców. Na wniosek Wyższej Komisji Rewizyjnej Zjazd udzielił absolutorium ustępującej Naczelnej Radzie Adwokackiej. Prezesem Naczelnej Rady Adwokackiej został ponownie wybrany adw. Maciej Bednarkiewicz. Ponownie prezesem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego został adw. Jan Ciećwierz, a przewodniczącym Wyższej Komisji Rewizyjnej adw. Bohdan Hryniewicz, dotychczasowy zastępca przewodniczącego WKR. Spośród 42 delegatów ubiegających się o wybór do Naczelnej Rady Adwokackiej wybrane zostały 22 osoby. Największą liczbę głosów uzyskali adw. Andrzej Kubas z Krakowa, adw. Andrzej Dzięcioł z Katowic i adw. Stanisław Rymar z Warszawy. Do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego wybrano 23 członków i 3 zastępców. Do Wyższej Komisji Rewizyjnej wybrano 4 członków i 2 zastępców.¹

Przebieg Zjazdu był omawiany i komentowany w lokalnych i centralnych środkach masowego przekazu w radiu, telewizji, prasie. Delegaci wyrazili gorące podziękowanie kolegom z Krakowa za znakomitą organizację i atmosferę Zjazdu.

Na koniec, po dłuższej dyskusji, Zjazd podjął uchwałę, w której m.in. podkreślono:

Bez uchwalenia nowej Konstytucji nie można stworzyć spójnego systemu prawnego. Nowa Konstytucja powinna umożliwić sprawne funkcjonowanie państwa i zawierać gwarancje przestrzegania praw i wolności obywatelskich,

ujmowanych zgodnie z polską tradycją i europejskimi standardami.

Niepokoją negatywne zjawiska obserwowane w procesie tworzenia i stosowania prawa. Brak dostatecznej precyzji i jasności uchwalonych aktów normatywnych najwyższego rzędu niejednokrotnie prowadzi do ich nadużywania przy ich stosowaniu.

Brak stabilności prawa powoduje ujemne skutki społeczno-gospodarcze. Tworzone normy prawa powinny służyć państwu, a nie doraźnym celom i interesom politycznym.

Postuluje się pilne dokonanie zmian legislacyjnych w zakresie ochrony praw i wolności obywatelskich w taki sposób, aby ich egzekucja była w pełni możliwa przy zachowaniu przyjętych procedur.

Najważniejszym zadaniem adwokatury jest obrona praw i wolności obywatelskich, co nabiera szczególnego znaczenia w obecnej, trudnej sytuacji, w jakiej znajduje się większość społeczeństwa.

Zobowiązano:

- Naczelną Radę Adwokacką do wprowadzenia problematyki prawnej ochrony podstawowych praw i wolności obywatelskich do programu szkoleń aplikantów adwokackich oraz wydawania materiałów informacyjno-instruktażowych z tego zakresu dla adwokatów,

- Okręgowe Rady Adwokackie do tworzenia komisji praw i wolności człowieka, których zadaniem byłoby popularyzowanie tej problematyki, opracowywanie programów szkoleniowych, przygotowywanie kandydatów na staże zagraniczne, udzielanie pomocy osobom potrzebującym.

Środowisko adwokackie wyraża głębokie przekonanie, że różnice światopoglądowe i polityczne członków korporacji nie mogą rzutować na ocenę wykonywania przez nich zawodu, wzajemne stosunki koleżeńskie oraz zadania samorządu adwokackiego.

Przyszłe ustawy «lustracyjne» i «dekomunizacyjne» powinny zawierać precyzyjne zasady odpowiedzialności i tryb postępowania gwarantujący pełne prawo do obrony.

Niezbędne jest utrzymanie instytucji rzecznika praw obywatelskich i zapewnienie tej instytucji społecznego poparcia.

Wypowiedziano się przeciwko propozycji wprowadzenia do postępowania karnego instytucji świadka koronnego oraz prowokacji, jako legalnych metod działania aparatu ścigania, uważając, iż niezależnie od ujemnych skutków w sferze społeczno-moralnej może to doprowadzić do daleko idącej demoralizacji organów ścigania.

W sprawach dotyczących organizacji samorządu oraz zasad wykonywania zawodu adwokackiego Zjazd zobowiązał Naczelną Radę Adwokacką do podjęcia starań w zakresie:

1) zmiany struktury i zasad działania Naczelnej Rady Adwokackiej w kierunku przekazania okręgowym radom adwokackim szerszych uprawnień, z pozostawieniem w gestii NRA funkcji koordynacyjnych, opiniotwórczych, reprezentacyjnych oraz uprawnień II instancji od uchwał okręgowych rad adwokackich;

2) dostosowania do obecnych warunków, potrzeb i możliwości kształtu organizacyjnego Ośrodka Badawczego Adwokatury w zakresie doskonalenia za-

wodowego oraz do wypracowania przez NRA środków finansowych dla kontynuowania dotychczasowej działalności Ośrodka wspólnie z Fundacją Adwokatury Polskiej oraz przy współdziałaniu z organizacjami i instytucjami zajmującymi się informatyką prawniczą;

3) uregulowania w zbiorze zasad etyki i godności zawodu następujących zagadnień:

- określenie praw i obowiązków działaczy samorządowych,

- jakich zajęć ubocznych nie wolno łączyć z wykonywaniem zawodu adwokata,

- norm wykonywania zawodu w kancelarii adwokackiej, spółce adwokackiej, spółce adwokacko-radcowskiej;

4) zdefiniowania różnicy między informacją a reklamą. Powinny być opracowane nowe, szczegółowe i jednolite dla całej adwokatury zasady związane z informacją o sposobie, czasie, zakresie i miejscu wykonywania zawodu adwokackiego, zgodnie z nowoczesnymi tendencjami i rozwiązaniami. Naczelna Rada Adwokacka powinna zająć się propagowaniem w społeczeństwie adwokackiej pomocy przy wykorzystaniu nowoczesnych form środków przekazu. Taki sam obowiązek, prowadzenia akcji popularyzatorskiej, spoczywa także na okręgowych radach adwokackich, które powinny stosować formy i zasady wypracowane przez NRA;

5) badania zagadnień dotyczących zasad zawieszania i zmniejszania emerytur i rent przyznanych adwokatom, wynikających m.in. z rozp. Ministra Pracy i Opieki Socjalnej z 22 lipca 1992 r., a w razie stwierdzenia naruszenia prawa do wystąpienia ze stosownym wnio-

skiem do Rzecznika Praw Obywatelskich;

6) przygotowania jednolitego systemu ubezpieczeń adwokatów od odpowiedzialności cywilnej, zbadanie i rozważenie możliwości powołania Towarzystwa Ubezpieczeń Wzajemnych, obejmujących adwokaturę i ewentualnie inne zawody prawnicze, w szczególności notariuszy i radców prawnych.

Zjazd wypowiedział się za uchYLENIEM przepisu art. 24 ustawy o działalności gospodarczej oraz udzielił poparcia Naczelnej Radzie Adwokackiej dla jej starań czynionych w kierunku nowelizacji ustawy - Prawo o adwokaturze². Ta ostatnia decyzja Zjazdu stanowi logiczne przejście do omówienia trzeciego wydarzenia, określonego hasłem „Nowelizacja”.

Nowelizacja

Od kilku tygodni w sejmowych komisjach trwają prace nad nowelizacją następujących ustaw: Prawo o adwokaturze, o radcach prawnych i ustawach towarzyszących³. Uzgodniony między samorządami⁴, w wyniku wielomiesięcznych pertraktacji, projekt wspólnej ustawy, przy akceptacji ze strony ministra sprawiedliwości jego podstawowych założeń, stwarzał szanse na szybkie uporządkowanie spraw, bez których uregulowanie, profesjonalne świadczenie pomocy prawnej staje się wielce utrudnione. Tymczasem pojawiły się pierwsze sygnały świadczące o tym, że projekt ustawy może „osiąść na mieliźnie” uprzedzeń, dezinformacji, czy wręcz złej woli osób, które pojęcie wolności odrywają od jej istotnego składnika - odpowiedzialności.

O ile zrozumiąle wydają się ataki zwolenników art. 24 ustawy o działalności gospodarczej skierowane przeciwko projektowi ustawy⁵, który, między innymi, postuluje uchylenie tego przepisu, o tyle co raz mniej zrozumiąle - co należy skonstatować ze zdumieniem i ubolewaniem jednocześnie - staje się stanowisko samorządu i środowiska radców prawnych.

Pierwsza istotna kontrowersja pojawiła się przy omawianiu art. 4 ustawy o radcach prawnych. Przepis ten ustala zakres pomocy prawnej świadczonej przez radców prawnych. W uzgodnionym przez oba samorzady projekcie ma on następującą treść: „1. Wykonywanie zawodu radcy prawnego polega na świadczeniu pomocy prawnej jednostce organizacyjnej, a w działalności gospodarczej każdemu podmiotowi gospodarczemu. 2. Radca prawny może świadczyć pomoc prawną osobie fizycznej w sprawach ze stosunku pracy i ubezpieczeń społecznych oraz przy czynnościach zmierzających do podjęcia działalności gospodarczej. 3. Ilekroć w ustawie jest mowa o jednostce organizacyjnej rozumie się przez to organ państwowy lub samorządowy, bądź osobę prawną, bądź podmiot nie posiadający osobowości prawnej”.

Kontrowersja dotyczy poszerzenia zakresu określonego w pkt 2 art. 4 uzgodnionego projektu. W toku prac Podkomisji zgłoszone zostały dwie propozycje innej regulacji omawianego art. 4. Według propozycji najdalej idącej radcowie prawni, tak jak adwokaci, mogliby świadczyć pomoc prawną osobom fizycznym we wszystkich sprawach, z wyjątkiem spraw karnych i spraw z zakresu kodeksu rodzinnego, które byłyby za-

strzeżone dla adwokatów. Według drugiej propozycji radcowie prawni mogliby świadczyć pomoc prawną osobom fizycznym również w sprawach objętych postępowaniem administracyjnym. Obie propozycje wysunięte zostały przez przedstawicieli środowiska radcowskiego, chociaż prezes KRRP, pan Jacek Żuławski, omawiając ogólne założenia projektu wielokrotnie podkreślał, że projekt ustawy został uzgodniony przez oba samorzady, w tym także uzgodniony został zapis art. 4. Przedstawiciele Naczelnej Rady Adwokackiej nie wyrazili zgody na proponowane zmiany, wychodząc z założenia, że w dalszym ciągu obowiązuje uzgodniony przez oba samorzady zapis określający zakres świadczonej pomocy prawnej. W tej sytuacji Podkomisja zwróciła się do Sądu Najwyższego, Naczelnego Sądu Administracyjnego, Krajowej Rady Sądowniczej, prezesów sądów apelacyjnych i wojewódzkich o przedstawienie opinii na temat do końca stycznia 1993 r. Zanim nadejdą żądane opinie i zanim parlament podejmie właściwą decyzję warto chyba zastanowić się, dlaczego ta nowelizacja jest tak istotna i dlaczego - jak twierdzą - może wywołać dalekosiężne skutki społeczne?

Udzielenie pomocy prawnej osobom fizycznym wiąże się ściśle z ochroną praw i wolności obywatelskich. Rola tej ochrony jeszcze bardziej wzrośnie, kiedy prawa te zostaną zabezpieczone przez prawną możliwość ich egzekwowania w drodze postępowania sądowego lub możliwość zaskarżenia do Trybunału Konstytucyjnego przez obywatela każdego aktu normatywnego z powodu jego niezgodności z prawami obywatelskimi. Za zapewnienie skutecznej, profesjonalnej obrony praw i wolności obywatel-

skich odpowiada państwo. Ochrona praw i wolności obywatelskich niesłusznie utożsamiana jest potocznie z prawem karnym. Podstawowymi prawami i wolnościami, a więc także ich ochroną, zajmuje się wiele dziedzin prawa, a w szczególności prawo cywilne, prawo rodzinne, prawo administracyjne. Zgodnie z art. 1 pkt 1 Prawa o adwokaturze adwokatura została powołana również do współdziałania w ochronie praw i wolności obywatelskich. Prawo to jest realizowane przez indywidualnych adwokatów, występujących w charakterze obrońców lub pełnomocników w postępowaniach sądowych. Nikt do tej pory merytorycznie nie zakwestionował prawidłowości i skuteczności takiego rozwiązania. Wręcz przeciwnie. Przeprowadzone badania opinii publicznej potwierdziły bardzo wysoką rangę zawodu adwokata wśród wielu innych zawodów.

Pojęcie - „świadczenie pomocy prawnej” ma zakres daleko szerszy niż pojęcie ochrona praw i wolności obywatelskich. „Ochrona stanowi jeden z wielu elementów składających się na pojęcie „świadczenie pomocy prawnej”. Nowo powstające struktury gospodarcze, jednostki organizacyjne różnego rodzaju, setki tysięcy nowych podmiotów gospodarczych - wymagają profesjonalnej obsługi prawnej, świadczenia pomocy prawnej na wysokim poziomie.

Tak się uformowało historycznie, i tak ujmują obowiązujące przepisy prawa, że domeną adwokatury jest udzielanie pomocy prawnej osobom fizycznym, a domeną radców prawnych jest obsługa i pomoc prawna jednostkom organizacyjnym i podmiotom gospodarczym. Takie też założenie legło u podstaw przygotowanego projektu ustawy nowelizują-

jącej ustawę - Prawo o adwokaturze i ustawę o radcach prawnych.

Naruszenie tej zasady musiałoby prowadzić do zmiany obowiązujących procedur w postępowaniach sądowych, do gruntownej przebudowy ustawy o radcach prawnych przez wprowadzenie obowiązku karencji, opracowanie nowych norm z zakresu etyki i wykonywania zawodu.

Nie wymaga specjalnego dowodu twierdzenie, że przy wykonywaniu wolnego zawodu niesłychanie ważną sprawą jest ustanowienie dla dobra społecznego właściwych norm etycznych i zasad wykonywania zawodu, których przestrzeganie obwarowane jest odpowiedzialnością dyscyplinarną, z karą wykluczenia z danej korporacji włącznie. Jest oczywiste, że członek korporacji nie może naruszać ogólnie obowiązujących przepisów prawa.

Zamieszczone w jednym z numerów „Polityki”⁶ wypowiedzi prominentnych działaczy samorządu radcowskiego oraz poczynione przez nich stwierdzenia z pewnością nie odpowiadają normom etycznym obowiązującym adwokata, a także zasadom ochrony praw i wolności obywatelskich.

Cytuję za „Polityką”: „(...) W wyniku pewnych zdarzeń między wspólnikami występuje konflikt i radca musi go rozwiązać zgodnie z interesem klienta. Wówczas dochodzi do paradoksu. Ponieważ interes podmiotu gospodarczego przekształcił się w interes osoby fizycznej, to choć jest to właściwie ta sama sprawa, radcy nie wolno jej prowadzić. Jego klient powinien iść do adwokata. Klient tego nie rozumie, a nawet nie chce zmienić osoby dbającej o jego interesy (...)” (wszystkie podkreś-

lenia moje - Cz. J.)). Klient może tego nie rozumieć, ale co wówczas z interesem drugiego wspólnika? z zachowaniem tajemnicy? zasadą, że nie można udzielać pomocy prawnej jednocześnie dwóm osobom pozostającym ze sobą w konflikcie? A oto drugi cytat: „(...) Dla udowodnienia, że w praktyce ci ostatni (tj. radcowie - dopisek mój Cz. J.) bardzo często służą pomocą prawną osobom fizycznym, Ośrodek Badawczy KRRP przeprowadził w środowisku sondaż na ten temat (...)”.

I okazało się, że radcowie prawni permanentnie naruszają obowiązujące przepisy prawa, ponieważ odpłatnie lub za darmo udzielają pomocy osobom fizycznym, do czego nie mają uprawnień w świetle dotychczas obowiązujących przepisów prawa. Cóż, zapytajmy otwarcie, czy argument naruszania prawa ma przemawiać za gwarancją, że prawa i wolności obywatelskie będą należycie chronione przez tę grupę zawodową? Przyjęte w projekcie ustawy nowelizującej ustawę prawo o adwokatach i ustawę o radcach prawnych kierunki i szczegółowe rozwiązania są prawidłowe, pozwalają na świadczenie pomocy prawnej na wysokim poziomie zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami zawodowymi, a ich naruszenie musi doprowadzić do negatywnych następstw, w szczególności w zakresie ochrony osób fizycznych.

Na zakończenie części pt. „Nowelizacja” chciałbym postawić pytanie pod adresem negocjatorów projektu ustawy, tj. KRRP i NRA, a także posłów, którzy tę ustawę wnieśli pod obrady Sejmu, czy obowiązuje, czy nie obowiązuje zasada *pacta servanda sunt*? Pytanie to już padło w toku obrad Podkomisji, ale jak do-

tychczas nie została udzielona właściwa odpowiedź.

Czy opisane trzy wydarzenia upoważniają do przedstawienia bardziej ogólnych wniosków. Wydaje się, że tak. Można je przedstawić w następujący sposób:

1) Adwokatura, poprzez swój samorząd zawodowy, powinna bardziej aktywnie uczestniczyć w procesie legislacyjnym oraz częściej przedstawiać Prezydentowi RP, Rządowi i Parlamentowi swoje uwagi co do społecznych skutków stosowanego prawa.

2) Należy jak najszybciej dostosować organizację samorządu oraz niektóre za-

sady wykonywania zawodu (np. informacja, reklama, zajęcia uboczne, łączenie stanowisk) do zmieniających się warunków życia.

3) Należy sprawnie wykonywać uchwały IV Krajowego Zjazdu Adwokatury, w tym także postanowienia dotyczące nowelizacji ustawy - Prawo o adwokaturze w kierunku wykazania, że przyjęte w projekcie ustawy, omawiane w komisjach sejmowych rozwiązania, odpowiadają potrzebom społecznym oraz służą ochronie praw i wolności obywatelskich.

PRZYPSIY:

¹ Pełną informację o wyborze naczelných samorządowych organów adwokatury zamieszczamy na s. 13.

² Mam nadzieję, że stenogram protokołu IV Krajowego Zjazdu Adwokatury zostanie opublikowany w formie specjalnego numeru albo wkładki Palestry. Na druk czekają stenogramy z poprzednich zjazdów z roku 1983 oraz 1989.

³ Adwokatura na wokandzie parlamentu „Palestra” nr 11-12/92, s. 128.

⁴ „Palestra” nr 5-6 z 1992 r., s. 5-8.

⁵ J. Kwiek-Pietrzykowska: W okopach Świętej Trójcy. Najlepszym adwokatem własnej sprawy na pewno jest adwokat, „Rzeczpospolita” z 17 listopada 1992 r., nr 270 (3308) - Prawo co dnia, s. II.

⁶ „Polityka” z 12 grudnia 1992 r. nr 50, Barbara W. Olszewska, Oblatywacze prawa.

⁷ Tamże.